

Huddinge 1995

– bonuskapitel –

Jag stänger dörren till lägenheten och går med lätta steg mot varuhuset som ligger intill bostadsområdet där jag bor med min mor. Jag öppnar värdeskåpet där jag i går lämnade min isborr, stolsryggsäcken full med fiskeutrustning och en påse med varma kläder. Det här var på den tiden då de flesta varuhusen inte tömde skåpen inför varje natt och jag hade därmed kunnat förbereda mig kvällen innan. Inne i telefonkiosken lägger jag i ett mynt, förställer min bästa basröst och ringer till skolans telefonsvarare för att sjukanmäla min son (alltså mig själv). Efter det något pulshöjande korta samtalet pustar jag ut: Nu är det klart, jag är fri och har hela dagen framför mig på den istäckta viken på sjön intill området där vi bor.

Så här såg de första av mina tonår ut, i alla fall tills jag upptäckte det motsatta könet. Oftast när jag fiskade gjorde jag det utan att skolka, men då och då unnade jag mig spänningen i att göra det förbjudna. Jag köpte min första roddbåt när jag var 14 år gammal, för pengar jag tjänat på att sälja TV-spel och fiskedrag i Gula Tidningen, vilket var som ett slags dåtidens Blocket fast i pappersformat. Båten var en gulsvart farkost i plast som jag naturligtvis döpte till Gnagaren. För den som inte bott delar av sitt liv i Solna är alltså Gnaget vad man i folkmun kallar AIK, ett lag som jag var passionerad supporter för under barndomen. Kvällar, helger och lov tillbringades med fiske i de lokala sjöarna och då varken jag eller min mamma var särskilt förtjusta i att äta gädda kom jag på idén att sätta upp en annons på min lokala matbutiks anslagstavla med texten "gädda säljes, färsk eller fryst". Jag tyckte det var oerhört roligt att fiska och om jag kunde tjäna fickpengar på nöjet, naturligtvis för att kunna köpa ännu finare fiskeutrustning, var det bara ett extra plus.

Jag började åka på fiskeresor till Åland och andra ställen med en vän till vår familj och njöt i fulla drag av min hobby. Detta fortsatte in i vuxen ålder vilket ledde till att jag tredje året efter att jag startade mitt företag, 2011, tog jag med alla anställda med deras familjer, till Åland där vi hyrde en hel stugby i en skärgårdsvik för tre dagars fiske och umgänge. Detta blev en efterlängtd tradition på mitt bolag och den ihop med mitt fiskeintresse pågick fram till 2018 då jag beslöt mig för att göra slut med min hobby efter en 25 år lång relation.

Jag hade under många år slutat ta hem fisken från fisketurerna, såvida det inte var lax, gös eller annan populär matfisk, och praktiserade i stället det som kallas *catch & release* – att man släpper tillbaka fisken efter att ha landat den. Jag dödade alltså oftast inte fisken men skadade dess mun med krokarna och sannolikt gav jag den en traumatisk upplevelse under kampen för dess liv som den oftast förlorade i min fiskehåv. Efter att jag släppt tillbaka den kunde jag bara hoppas på att den skulle överleva stressen och de eventuella skadorna. Vetskapen tärde på mig och en dag bestämde jag mig för att sluta. Jag kunde inte längre

Boken Jägarnas Rike

motivera att jag fick utöva mitt nöje på bekostnad av en annan individs välmående eller i värsta fall dess död.

Att ge upp en hobby man bedrivit passionerat under två och ett halvt decennium är märkligare än man tror. Det märkliga var inte beslutet i sig. Det var insikten om hur djupt fisket hade rotat sig – inte som intresse utan som identitet. Mina kompisar var fiskekompisar. Mitt företag åkte på fiskeresor. Min plats i världen, åtminstone en av dem, var i en båt på vattnet. Att sluta var inte att byta hobby. Det var att lossa på en bild av mig själv jag inte ens visste att jag bar.

Det visade sig vara befriande. Mitt samvete fick en stor lättnad, och den där vikten jag burit på mina axlar utan att veta om det försvann. Sedan dess har naturupplevelserna inte blivit färre utan tvärtom fler. I dag paddlar jag kajak, vandrar, åker skidor och sitter ibland bara stilla i skogen och lyssnar på fåglar. Fiskekompisarna har blivit naturkompisar, och med det har de också blivit fler.

Pojken med isborren i Huddinge skulle inte ha känt igen mig.